



VOLTANTS DE GRANOLLERS
Vorejant el torrent de Ca l'Arenes

(Fot. Guàrdia)

Apar cosa gaire bé impossible com el Vallès, comarca en sí tant relativament petita i pròxima a un populós centre com Barcelona, guardi encara un vertader tresor, ric, característic i variat, de tradicions, llegendes, cants, costums, jocs, balls, creences, contes i rondalles.

FRANCESC MASPONS i LABRÓS

LA COMARCA

Enllà, sota la nit, la carretera plana,
i aquests ocells nocturns que s'alcen a ple vols,
la nit entre els sotrats de rodes de tartana
i l'euga que s'espolsa la flor dels picarols.

Endins, voltats de llums sota la nit profunda,
els sentinelles verds d'uns arbres immortals,
—érem encara infants— el goig d'ahir ens inunda...
els arbres ja tenien un tàlem, superbs, alts!...

I en sorgir de la nit aquesta ombra novella
ens sorpren l'alegria de la comarca d'or
que escampa els seus ocells sota l'última estrella:
arbres, ocells i fruites entonen un sol chor.

D'ací d'allà s'estenen les masies colrades
i els prats verds que somriuen sota espasins de sols
i aquests pallers estàtics com lloques ajocades
que en estendre les ales ixen ocells a vols.

La carretera llisca com una ombra de seda...
els renills dels cavalls i la clàxon, orgull
dels torna-veus que bressen el son dolç de l'arbreda
i el pou profund que esguarda les boires com un ull.

Aquestes boires blanques com vaixells que fan via
i transporten l'aroma de cada fruit madú.
Comarca del Vallès ets tota l'alegria
dels ocells i dels aires i d'aquest sol que lluu.

Ets tota l'alegria del vallesà que espera
que aquest son de la terra desvetlli en plenitud,
l'aigua fresca de neus i crits de primavera
i els somnis que maduren la seva joventut.

Comarca del repòs i del silenci tendre,
tens camins que es desvien entre boscos novells,
l'olivera barroca que aixeca ombres de cendra
i els balcons que s'enjoien amb crestes de clavells.

En cap més lloc del món trobarem l'alegria
de berenà en la dolça rialla d'una font;
i la tarda que es mor d'una dolça agonia
quan el sol ple de joia darrera els monts es pon.

Oh, plenitud dels camps en la comarca bella
on les teulades roges augmenten la claror;
cada rec té un espill on patina una estrella
i un fruit en cada branca com un sol temptador.

La terra és com un cant que ens penetra a les venes,
el somni de la vida que ens ompla de neguit;
immortal quietud de les ombres serenes,
les ombres que ens emparen el son de cada nit.

Comarca, en el repòs d'aquesta nostra espera
—plenitud de la terra— el cor es sent feliç;
arbres i flors i somnis i crits de primavera:
qui t'ha vist entre roses ja ha vist el paradís.

IU PONS

2 agost, 1933.